

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΪΚΟΗΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες συντρομές (3 δρ. την τριμηνία).—Κανένας δε γράφεται συντρομητής ή δεν προπλερώσει την συντρομή του.

20 λεπτά το φύλλο.—Τα περασμένα φύλλα πουλιούνται στο γραφείο μας διπλή τιμή.

Βρίσκεται στην Αθήνα σ' όλα τα κιάσκια, και στις επαρχίες σ' όλα τα πραχτορεία των Έφημερίδων.

ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑ

Ο Βενιζέλος δέ μᾶς κάνει, γιατί δέ μᾶς.... κάνει τὰ ρουσφέτια μας, τὰ χατίρια μας, τίς χάρες ποῦ τοῦ ζητήσαμε. Ο Βενιζέλος εἶναι κακὸς κυβερνήτης ἐπειδὴ πληρονόμασε ἀπὸ τὸ Μαυρομιχάλη ποῦ εἶναι γι' αὐτὸ καὶ μόνο καλὸς κυβερνήτης. Ο Βενιζέλος εἶναι ἀναξίος γιατί δὲν ἐδιόρισε καθηγητὲς ἐμᾶς στὸ Πανεπιστήμιο. Ο Βενιζέλος μὲ τὴ γαλλικὴ ἀποστολὴ ποῦ μᾶς ἔφερε καταστρέφει τὸ στρατὸ, γιατί δέ μᾶς καλοέρχεται ἐμᾶς τοὺς κάκο-συνηθισμένους, ὕστερα ἀπὸ τόσω χρονῷ χουζούρι, ραχάτι, τεμπελιά καὶ ἀνεμελιά, νὰ πηγαίνουμε στὴ γυμνάσια πρωὶ πρωὶ στίς ἑπτὰ. Ο Βενιζέλος χαντάκωσε τὸ ναυτικὸ γιατί παρασημοφόρησε τὸν τάδε ὑποπλοίαρχο καὶ ὄχι ἐμᾶς. Ο Βενιζέλος εἶναι μοχθηρὸς γιατί μᾶς ξεσκέπασε καὶ δὲν περνάει πιά ἡ μπογιά μας. Ο Βενιζέλος εἶναι ἄθλιος γιατί μᾶς ἔσφιξε τὰ λουριά.

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὰ βγάλει κανεὶς αὐτὰ στὸ φόρο; Δὲν πάει. Θὰ μᾶς ποῦν· «ἔχετε προσωπικά». Πῶς νὰ δικαιολογήσουμε τὴν κρίση μας τὴν κακὴ γιὰ τὸ Βενιζέλο ἀπὸ τὸ ὅτι δέ μᾶς διόρισε διευθυντὴ τῶν φυλακῶν, ἢ καθηγητὴ στὸ Πανεπιστήμιο, ἢ δέ μᾶς ἔδωσε τὸ παράσημο, ἢ δέ μᾶς ἀρέσει ἐμᾶς τοὺς στρατιωτικοὺς ὁ κόπος καὶ τὰ γυμνάσια; ἢ μᾶς τιμώρησε γιὰ τὴν παλιανθρωπιά μας, ἢ πληρονόμασε ἀπὸ τοὺς ἀντίθετους; Ἄς ξεσκαλίσουμε λοιπὸν νὰ τοῦ βροῦμε καὶ μεῖς κουσούρια αὐτουνοῦ τοῦ

ξένου. Ἀμτί; Θὰ εἶναι ἀναμάρτητος; Κι ἂν εἶναι τάχα, θὰ τὸν ἀφήσουμε; Πρῶτα πρῶτα ἔχουμε τὸ ἐλεύτερο νὰ τὸν φοβερίσουμε ἔτσι: «Θὰ σὲ βάλουμε στὴν ἐφημερίδα καὶ πρόσεχε.» Καὶ ἅμα δὲν κάνει τίποτα ἢ φοβέρα, θὰ τοῦ τὴ στείλουμε καὶ γραφτὴ, μὲ ἀνώνυμο γράμμα βέβαια. Ἄμα κι αὐτὸ δὲν πιάσει, ἀρχίζουμε τὸ βρισολάσι. Καὶ δὲς τοῦ τότε ψευτιῆς καὶ διαστροφῆς καὶ γενικότητες καὶ θεωρίες καὶ φαντασμαγορίες, συκοφαντίες, ραδιουργίες καὶ μεγάλοπρεπα κατηγορητήρια. Ο Βενιζέλος τόκαμε τοῦτο ἀπὸ συμφέρο, ὁ Βενιζέλος θέλει νὰ καταργήσῃ τὸ στρατό, ὁ Βενιζέλος εἶναι ζηλόφτονος καὶ καταστρέφει κόσμος, εἶναι μοχθηρὸς καὶ σκοτίνει κάθε ἀξία, εἶναι ἄθεος, εἶναι μαλλιαρὸς καὶ βγάζει τὸ Γιγαντα Μιστριώτη, τὸ μέγα πατριώτη ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο, ὁ Βενιζέλος κάνει ρουσφέτια, ὁ Βενιζέλος ἐπνίξε τὸν κακόμοιρο τὸ λαὸ στοὺς φόρους, ὁ Βενιζέλος εἶναι προδότης δέ θέλει τὴν ἔνωση τῆς Κρήτης, ὁ Βενιζέλος συμμάχησε μὲ τοὺς Ἑγγλέζους γιὰ νὰ διαλύσῃ τὸ Γένος γιατί ὁ ἐμπορικὸς στόλος μας εἶναι «κάρφος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τῶν Ἀγγλων», ὁ Βενιζέλος τόκαμε ρόδο μὲ τίς διπλωματικές του γκάφες, ὁ Βενιζέλος τέλος εἶναι ἀναξιοπρεπὴς γιατί συνεννοεῖται μὲ τοὺς Βουλγάρους.

— Μὲ ποιούς, λέει; Μὲ τοὺς Βουλγάρους; μ' αὐτοὺς ποῦ μᾶς ἔσφαξαν, ποῦ μᾶς ρήμαξαν, ποῦ μᾶς χαντάκωσαν, ποῦ χλωρὸ κλαδί δέ μᾶς ἄφησαν;

— **Μάλιστα, κύριε, μὲ τοὺς Βουλγάρους!** Τὸν λὲς ἐπειτα προδότη ἢ δὲν τόνε λές;

— Ἀμ βέβαια προδότης. Πῶς, ἀφοῦ τᾶφτειασε μὲ τοὺς Βουλγάρους.

Βγαίνει τὴν ἄλλῃ μέρα ὁ κ. Π. καὶ ὁ κ. Χ. καὶ ὁ κ. Ε. (ποῦ ὀνομάζονται μὲ γενικώτερο ὄνομα: ὁ ἀντιπολιτευόμενος τύπος) καὶ ρίχνουν ἐπάνω στὸ παλιόχαρτο τῆς ἐφημερίδας τοὺς ἄρθρα μεγαλοφάνταστα, μεγαλορρήμονα καὶ φλογερότατα, πασπαλισμένα μὲ πυκνότερες ψευτιῆς — σὰ σταφίδες — καὶ στολισμένα μὲ τρομαχτικὲς κινηματογραφικὲς ἢ πανοραμικὲς ἐπιγραφὰς: «Ὁ Βενιζέλος προδότης», «Ἡ ἐθνικὴ ἀναξιοπρέπεια», «Ἰδοὺ, Κύριοι, τὸ τέλος τοῦ κόσμου.» Ἐδῶ βάζω δεκατρία θαυμαστικά καὶ σταματῶ γιὰ νὰ ξαναζάνω. Καὶ ἔτσι γίνεται ἡ περίφημη Κοινὴ Γνώμη.

Λοιπὸν οἱ Βούλγαροι εἶναι λαὸς βάρβαρος ποῦ κατοικεῖ ἀριστερὰ «τῷ εἰσπλέοντι τὴν Μαύρην θάλασσαν», καὶ οἱ Ἕλληνες εἶναι λαὸς πολιτισμένος, μὲ ἱστορία, μὲ παράδοσις, μὲ προγόνους, μὲ Μιστριώτηδες καὶ μὲ Θεοτόκηδες, ντιλετάντες πρωθυ-

πουργούς και ήλίθιους δασκάλους. Οί δυο λαοί αυτοί είναι προορισμένοι από «τὴν θεῖαν πρόνοιαν» νὰ σκυλοβρίζονται καὶ νὰ σκοτώνονται ἀναμεταξύ τους.

Ἀπόδειξη ὁ Βουλγαροχτόνος! Μὰ δὲ βρέθηκε ποτὲ κανένας Βυζαντινὸς νὰ συνθηκολογήσει μαζί τους, νὰ συμμαχήσῃ; Μπᾶ, ποτέ! Δὲν ἄφησε ποτὲ ἢ «θεῖα πρόνοια.»

Ὡστε ἂς προχωρήσουμε. Πέρασαν ἀπὸ τὸ Βουλγαροχτόνο οἱ στιγμές, οἱ ὥρες, οἱ μέρες, οἱ βδομάδες, οἱ μῆνες, τὰ χρόνια καὶ οἱ αἰῶνες καὶ ὅταν ἔξαφνα ξαναξύπνησε ὁ βάρβαρος αὐτὸς λαὸς πιάστηκε στὰ χέρια μὲ τὸν πολιτισμένο λαὸ καὶ φαιώθηκαν μετὰξύ τους. Τὸ ἀποτέλεσμα ποῖο; Ὁ σκοπὸς ποῖος; Ἀντὶς ἀπὸ τὴν θεῖα πρόνοια, δὲ βάζουμε κριτὴ τὴν πρόνοια τὴν πολιτικὴ;

Ὁ ἀοριστολογίης καὶ μεγαλορρημοσύνης, μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ πῶ σήμερα, σὰν πάντα, λόγια μετρημένα, πράγματα ὁλότελα καθαρὰ καὶ ξάστερα.

Ὅταν ἀκοῦμε καὶ λένε «Ἑλληνοβουλγαρικὴ συνεννόηση, σύμπραξη, συμμαχία,» φανταζόμαστε ἀμέσως κάτι πολὺ μεγάλο, ἢ φαντασία μας παίρνοντας ἀέρα ἀπὸ τὴν ἄγνοια καὶ τὴν ἀφιλοπεριέργεια ποὺ μᾶς δέρνει, κάνει φτερά καὶ βλέπει τὰ πράγματα ἀλλόκοτα, συνολικά καὶ παιδιακίσια. Καὶ οὔτε μᾶς ἀφήνει κὰν νὰ τὰ ἀναλύσουμε ἂς εἶναι καὶ λιγάκι. Γιὰ νὰ τὰ καλοξετάσουμε οὔτε λογος. Βασισμένοι λοιπὸν στὴ φαντασία μας βγάζουμε συμπεράσματα, κρίσεις, φετφάδες, λόγια, ἄρθρα, βρισιές, δημηγορίες, θυμούς, ἀφροὺς καὶ τὰ λοιπὰ ἐκκρίματα τοῦ τωρινοῦ Ρωμοῦ.

Ἑλληνοβουλγαρικὴ συνεννόηση! Γιατί; Τί θὰ πεῖ; τί ἐννοια ἔχει; Τί πλάτος; Τί βάθος; Τί περιφέρειαι; Τί ιδιότητες; Ποιοὶ Ἕλληνες καὶ ποιοὶ Βούλγαροι; Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐξετάζουμε οὔτε κὰν ρωτοῦμε γιὰ νὰ μάθουμε. Τί μᾶς μέλει; Καὶ ὅταν τύχει μάλιστα νὰ τὰ ξέρει κανεὶς αὐτὰ καὶ νὰ μᾶς τὰ πεῖ, ἐμεῖς δὲν τὰ προσέχουμε, τὰ περιφρονούμε τὰ θετικὰ πράγματα, ἐμεῖς ἔχουμε τὴ φαντασία μας μιὰ φορά, τί ἄλλο θέλουμε; Ἐχουμε καὶ τὸ πάθος μας γιὰ τὸ Βενιζέλο. Καὶ τὸ δείχνουμε, ἀμτὶ παίζουμε; Γιατὶ νὰ τὸ κρύψουμε; Καὶ πῶς νὰ τὸ δικαιολογήσουμε τὸ πάθος μας ἀλλοιῶς παρὰ μὲ τὸ ὅτι εἶναι «προδότης». Ὅταν δὲν εἶναι προδότης κανένας τὸν κάνουμε καὶ γίνεται. Τί μᾶς κοστίζει; ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη κάπως νὰ δικαιολογήσουμε τὴν ἄγρια καταφορά μας;

Πᾶνε τριάμισυ χρόνια τώρα, συνέδηκε στὴν

Τουρκιὰ κάτι ἀρκετὰ σπουδαῖο, — μιὰ ἐπανάσταση. Ὁ σηκωμὸς αὐτὸς ἐγίνε ἀπὸ μιὰ τάξη, Τούρκους, μορφωμένους ὅπως καὶ νᾶναι, καὶ προσπάντων στρατιωτικούς, καὶ σκοπὸς κύριος εἶχε νὰ χτυπήσῃ καὶ νὰ σταματήσῃ τὸ μέγλωμα τῶν ἄλλων ἐθνῶν καὶ νὰ δώσῃ στὸ τούρκικο ἔθνος συνείδηση ἐθνική. Ἐλλάστηκαν ὅμως οἱ κακόμοιροι οἱ Τούρκοι. Ἀντὶς νὰ σταματήσῃ τὸ μέγλωμα τῶν ἄλλων ἐθνῶν, τοὺς κεντήθηκε ἀμέσως ἡ ὀρεξὴ νὰ δυναμώσουν ἀκόμα περισσότερο καὶ νὰ πάρουν, σὰν ἔθνη, καὶ ἄλλα δικαιώματα ποὺ πρὶν ἀπὸ τὸ σηκωμὸ τῶν Τούρκων δὲν τὰ εἶχαν. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ κατάλαβαν αὐτοὶ οἱ Τούρκοι, ἂν καὶ ἀργὰ κομμάτι, βάλθηκαν καὶ τοὺς κατὰτρεξαν ἔλους τοὺς χριστιανούς, μὲ κάθε τρόπο νόμιμο καὶ ἄνομο, καὶ πῆγαν νὰ τοὺς πνίσουν. Καὶ τότε πρωτοστάτησαν οἱ Ἕλληνες τῆς Τουρκίας, καὶ οἱ χριστιανοὶ ξεχνώντας προσώρα τοὺς ἄγριους ἐθνικοὺς ἀνταγωνισμοὺς ὑποσχέθηκαν νὰ βοηθήσῃ τὸ ἓνα τὸ ἄλλο ἔθνος γιὰ νὰ μὴν τοὺς πάρουν ὅλους σθάρνα οἱ Τουρκαλάδες. Καὶ ἔτσι ἐγίνε. Αὕτῃ εἶναι ἡ Ἑλληνο-Ἀρμενο-Βουλγαρο-Σερβικὴ συνεννόηση ποὺ τὴν ἔκαμαν καμιά τριανταριά, ἔλοι ἔλοι, Ἕλληνες, Ἀρμένιοι, Βούλγαροι καὶ Σέρβοι βουλευτὲς στὴν Ὀθωμανικὴ βουλὴ, καὶ ἓνας-δυὸ-τρεις σύμβουλοι τῶν Πατριαρχείων. Καὶ τὴν παραδέχτηκαν τὴ συνεννόηση αὕτῃ καὶ τὰ θρησκευτικοπολιτικὰ κέντρα, δηλαδὴ τὰ Πατριαρχεῖα, καὶ ὁ λαὸς στίς ἐπαρχίες γιατί τοὺς ἐσύμφερνε. Κάποιος βέβαια πρέπει νὰ παίρνει πρωτοβουλία καὶ οἱ ἄλλοι σὰν κοπάδι ἀρνιά ν' ἀκολουθοῦν. Ἡ οὐσία ἀπὸ τὴ συνεννόηση τούτῃ εἶναι πῶς σ' ἓνα πολιτικὸ πρόγραμμα ἐπάνω (1) καλοκαθισμένοι οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ συνεργάζονται στὴν ὀθωμανικὴ Βουλὴ καὶ ἔξω (στὸν τύπο, στὴν καφενεῖα, στοὺς δρόμους, στίς πολιτικὲς λέσχες ποὺ ἔδρυσαν καὶ στὴ διεθνή πολιτικὴ λέσχη ὅπου τώρα τώρα καὶ οἱ Ἀρβανίτες καὶ οἱ Ἀραβες ἀρχισαν νὰ συχνάζουν καὶ νὰ βοήθουν).

Ποὺ εἶναι ὅμως ἡ Ἑλληνοβουλγαρικὴ συνεννόηση μέσα σ' αὐτὰ;

Πρὶν ἀπὸ τὸ σύνταγμα στὴν Τουρκιὰ ἐτρωγόμαστε σὰν τὰ σκυλιὰ προσπάντων μὲ τοὺς Βουλγάρους, καὶ στὴ Μακεδονία καὶ στὴ Βουλγαρία. Ὑστερα ἀπὸ τὸ σύνταγμα, ἐπειδὴ οἱ Βούλγαροι ἦταν

(1) Ὅποιος θέλει μπορεῖ νὰ μελετήσῃ τὸ ὑπόμνημα ποὺ στὰ 1910 οἱ Ἕλληνες βουλευτὲς ἔδωσαν στὴν Πύλη καὶ στὴν Ὀθωμανικὴ Βουλὴ καὶ ποὺ δείχνει τὸ πρόγραμμά τους ποὺ εἶναι καὶ πρόγραμμα τῶν ἐθνῶν.

οί πιό άγριοι, οί πιό όρμητικοί, οί **πιό άξιοι έχθροί μας**, γιά τούτο ίσια ίσια **αυτούς** διαλέξαμε γιά νά τούς προτείνουμε συνεννόηση, συμφωνία και συνεργασία. Ξέραμε πώς αν μάς έδλεπαν ένωμένους κι άποφασιστικούς οί άλλοι χριστιανοί τής Τουρκιάς, θα μάς άκολουθοῦσαν χωρίς άντιλογία, σαν τó κοπάδι τά άρνια. Και έτσι, εκεί πού πριν από τó σύνταγμα στην Τουρκία είχαμε, οί Έλληνες, πρόγραμμα άποκλειστικό, στενό, στρυφνό, άρνητικό μπορεί νά πεί κανείς, γιανι δέν εκάναμε άλλο παρὰ νά λέμε αδιάκοπα «Όχι» εκεί πού οί Βούλγαροι έλεγαν όλοένα «Ναί», — μόλις άλλαξε τó πολίτευμα και νοιώσαμε και μείς με τούς άλλους τί μπορούσαμε με τή νέα κατάσταση νά κερδίσουμε, αλλάξαμε τó φύλλο και γινήκαμε φιλελεύτεροι, με τó άζημίωτό μας, νά λέγεται. Ένας άέρας άλλιωτικός έφύσηξε άμέσως σ' όλο τó Ρωμέϊκο, και έπειδή είναι έξυπνο τó κακόμοιρο τó Ρωμέϊκο πήρε, κοντά στην πρωτοβουλία, φυσικά και τήν πρωτοστασία στην έφαρμογή του φιλελεύτερου προγράμματός του. Και τώρα έχει πάρει άπάνω του, έχει γίνει άγνώριστο, προπάντων στην Πόλη. Όχι πώς δέν τó κατατρέχουν οί Τουρκοί έπειδή ίσια ίσια σέβονται τή δύναμή του, όχι πώς δέν παθαίνουν χίλια βάσανα και τυραννίσματα τά άτομα, μά αυτά είναι από αιώνες γνώριμα στους Ρωμιούς και σ' όλους στην Τουρκία τούς χριστιανούς και δέν κάνουν πιά τόση αίσθηση. Και μέσα στις στενοχώριες αυτές τις μικρές, τις μίζερες, τις καθημερινές, τις άσκημες, γιανι είναι σά σαράκι πού σέ τρώει, έχουν γιά παρηγοριά και γιά καμάρι έξαφνα έναν Μπούσιο πού ξεπετιέται στα ύψη του χαράχτηρα και τής πολιτικής όρθοφροσύνης και με δύναμη άφάνταστη τονίζει «**Εδώ είμαι, Ρωμιόι, και πάρτε άπάνω σας, γιανι είσαστε κάτι, σάς τó λέω έγώ, κοιτάξτε με**», και γίνεται παράδειγμα έτσι, και γίνεται είδωλο, και γίνεται άρχηγός.

Από τó σύνταγμα και δώθε πηγαίνουμε με τήν ιδέα πώς ένα έθνος πού έχει άξια και δύναμη δέν είναι νά χαθεί με τó νά όμολογήσει και άναγνωρίσει και των άλλων έθνών τά δικαιώματα. Με τó νά γενήκαμε φιλελεύτεροι δέν πεί νά πεί πώς άρνηθήκαμε τόν έαυτό μας, τά δικαιώματα τά δικά μας, ούτε και τήν εργασία και τόν άγώνα γιά τή νίκη. Με τó νά ζητήσαμε και νά βρήκαμε συνεργασία και άλλων έθνών σέ όρισμένα σημεία, αυτό δέ μάς άδυνατίζει βέβαια, τó έναντίο μάς κάνει άνίκητους. Και προπάντων γίνεται ωραιότερη ή Ρωμισύνη όταν λούζεται έρωτικά στα νερά τής **Ελευτεριάς** και χάνει τις ρυτίδες του γεροντοκόριτσου πού τέτοιο τήν κατάντησαν οί άθλιοι οί δασκάλοι με τόν κλασικισμό τους, και ή ραγιαδοσύνη ή τέ-

λεια των άρχηγών της, και ή τεμπελιά πού φέρνει τή μικροκατεργαριά τή ραδιουργία και τή μεγάλη γλώσσα.

(Έχει συνέχεια)

ΙΔΑΣ

Ο ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ (*)

Γ.

ΕΞΟΔΑ (Συνέχεια)

Τό γενικό Κεφάλαιο των έξόδων του Υπουργείου των Έξωτερικών μάς δείχνει μικρή αύξηση από τó 1908 ως σήμερα: έτσι έχουμε

1912	1908
4.231 χιλ.	4.075 χιλ.

Δηλ. τó 1912 παρουσιάζει έξοδα πάρα πάνου από τó 1908 κατά 156 χιλ. δρχ. Άλλά ή πραγματική διαφορά είναι πολύ μεγαλύτερη στα έξοδα τής διοικήσεως. Αν δηλ. αφαιρέσουμε από τó 1908 δρχ. 220.000 πού είναι ή νομισματική διαφορά τότε μένουν μόνον 1908: 3.855 χιλ. Τότε έχουμε σήμερα αύξηση δαπανών τής διοικήσεως κατά 376 χιλ. Και αυτό όφείλεται στην αύξηση έξόδων τής κεντρικής (92 χιλ.) και τής προξενικής (141 χιλ.) διοικήσεως και αύξηση των άπροβλέπτων (100 χιλ.)

→←

Τό Γενικό Κεφάλαιο των έξόδων του Υπουργείου τής Δικαιοσύνης μάς δείχνει

1912	1908
6.697 χιλ.	6.247 χιλ.

Μία μεγάλη σχετικώς διαφορά έδω μεταξύ του 1912 και του 1908. Η αύξηση προέρχεται από τήν έφαρμογή του νόμου γιά τούς μισθούς των δικαστών και τήν αύξηση των έξόδων τής κεντρικής ύπηρεσίας. Σκεπάζεται έν μέρος από τήν έλάττωση των έξόδων τής ποινικής δικαιοσύνης και κατάργηση των όδοιπορικών. Μένει όμως μία διαφορά από 450 χιλ.

→←

Τό Γενικό Κεφάλαιο του Υπουργείου των Έσωτερικών δείχνει έξοδα:

1912	1911	1908
17.711 χιλ.	18.627 χιλ.	18.129 χιλ.

Τά κυριώτερα κοντύλια έχουν ως έξης:

*) Κοίταξε άριθ. 462, και 463 του «Νουμά».